

Brane Senegačnik

Pesmi

URE, KOT JE TA

Avtobus je odpeljal brez ljudi,
 ki so vedno vstopali na tej postaji,
 podoben velikanski krsti Heinejeve ljubezni.
 Sosedje in božični gostje so prihajali s svojimi
 nezgodami, šalami, z novicami o porokah in odhodih,
 "Hči je dobila službo!"
 ali: "Da, njega ni več. Pred dvema tednoma,
 ampak v družinskem krogu." – izgovorjeno
 z neskrbno lahkotnostjo, kot da gre za kaj zares
 nepomembnega,
 za kako pesniško zbirko ali za ceno kitajskega zelja,
 vmes bolj iz vljudnosti kot iz potrebe nerodno izražena
 želja po baročni glasbi,
 pogled skozi okno:
 eni od treh sprehajalk se je odlomila peta –
 in tako je bil končan sprehod po
 ledenem zraku,

tebi pa se je zazdelo, da je končano vse –

temna godba časa je drsela
kot solza z Orfejeve lire
in pljuskala ob svetlo čelo
zimskega neba.

Povej, ure, kot je ta,
kaj nosijo s seboj,
ko jih pod vekami skrivaj,
od vsega ločen, opazuješ?

Vihar, ognjene rože,
okus krvi, ki ti iz ust ne izgine,
sirenske pesmi, zalive z mirtami
in vodomete sna,
svetišč glasove, ki lomijo pečat neba,
in senc valove,
ki najzvestejši prek čela ti polze.

Ure, kot je ta, teh
z nikomer ne deliš –
kot vrt poletni, ki v zelenem mraku
ga slutnja oživi,
kot dež, ki z ženskim vonjem poje o bližini –

le v tebi temni spev zori,
usoda, biser, bolečina,
ki življenje tvoje od vseh življenj deli.

JESENSKO ROMANJE

Drevesa spomina iztezajo veje
ob poti, ki ne vodi nikamor.

V megli in zrelem oktobrskem molku
izginjajo krste, zapečateni s kesanjem:
dolgi sprevodi, negibne postave usod.

Ljudje, ki jih srečuješ kot neprijetna vprašanja,
se premraženi od dolge blodnje stiskajo k sebi.

Nebo samote se je zaprlo.

Kdo si?

Nedotakljive
in boleče kot nočni spomini
te gledajo rože, znamenja življenja;
in majhne kot ptice v zimskih jutrih
so besede, za katerimi greš.

o tisti glas, ki so nekoč
iz njega tiho vrele sanje,
čisto ogledalo za srce
na rožnih ustnicah slasti;

v preprosti govorici solz
se je izgovarjalo, kar je neskončno:
"V modri deželi prihodnosti
so vetrovi topli od upanja ..."

Še malo, glej, in roke svetlobe
bodo omahnile,

luči se prižigajo,
iznad hiš se dviga dim,
ljudje se že privijajo k sebi –

in h komu se priviješ ti?

NEKEGA JUTRA

Zvezdni ognji so že pobegnili.
 Nad travniki, ki so jih umila leta samote,
 so vzletavali, še mokri in negotovi,
 zlati metulji.

Globoko iz naročja noči
 so vzcvetele jablane,
 žareče barke jutra
 na spokojnih travnatih valovih:
 kakor rosne kaplje
 so polzeli z lističev
 spomini
 in padali
 na toplo dlan tišine.

Jutro je odprlo oči.

V neslišnem smehljaju se je razlivala po obrazih
 nedolžnost zore
 in rožnati biseri so se kotrljali
 v zapuščeno gnezdo duše.

Nevidno cvetje pesmi je trepetalo,
 razprle so se neke daljne ustnice,
 vlažne od življenja,
 in moja kri je šepetala z rožami in vetrom:

"Razlomi svoje srce!
 Daj mi ga kot kruh spoznanja,
 kot hostijo iz solz, tišine in obljube!
 Razlomi ga, da bo živelo!"